

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 44

Den 1 Nov.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

42 årg.

1925.

Daniel i lejongropen.

Dan. 6: 6—9, 14—23.

aturligtvis har du förr hört denna intressanta berättelse. Låt mig nu fästa din uppmärksamhet vid några drag i densamma!

Vi lägga först märke till Daniels fiender. De voro mycket avundsjuka på honom. Konungen var ju betänkt på att sätta honom över hela riket. De ville så gärna skada honom, men de kunde inte finna någon försummelse att anklaga honom för. Om man vill vara ett Guds barn, bör man sköta sig bra i skolan eller var man annars har sin uppgift. Var säker därpå, att man vet om, hur du sköter ditt arbete. Dina ovänner betrakta dig med kritiska blickar.

Daniels fiender funno emellertid snart på ett sätt att skada honom. De visste, att han varje dag tre gånger brukade bedja till sin Gud. Och så fingo de konungen till att utfärda ett påbud, att alla skulle tillbedja honom. Om de ej gjorde detta, skulle de kastas i lejongropen. Vad människor kunna vara elaka! Kanske även vi ha känt oss frestade att av avundsjuka skada någon kamrat. Det är simpelt och kommer från ett styggt hjärta. Bäst att kämpa mot sådant.

När Daniel hörde om konungens påbud, förstod han vad det gällde.

Skulle han av rädsla och feghet upphöra med sin goda vana? Nej, han hade det sanna modet. Och så bad han inte endast av vana. Han mötte Gud och fick välsignelse av honom. Lika litet som han kunde upphöra att äta, kunde han låta bli att bedja. Bönen hade blivit ett djupt behov hos honom. Kanske du beder av vana. Din mor har lärt dig det. Men du kanske skulle blygas att visa det för en kamrat. För det är ledsamt nog så, att många gossar ha upphört att bedja. De voro fega. Men har det blivit ett djupt behov, kan man lättare bära elaka kamraters hån.

Ni förstår, hur glada Daniels fiender blevo, när de för konungen kunde berätta, att Daniel trotsat hans befallning. Nu skulle konungen vara tvungen att straffa honom. Men han blev inte glad. Han tyckte mycket om sin trogne tjänare. Ingen kunde han så säkert lita på. Ända till soluppgången mödade han sig med att finna en utväg för att rädda Daniel. Men nu var han bunden själv. I sitt högmod hade han utfärdat påbudet, att alla skulle bedja till honom. Han hade gjort sig till Gud, fastän han var en människa. Nu fick han känna sin svaghet. Han måste lyda en lag, som han själv utfärdat. Även vi kunna få bittert ångra våra ord.

Ibland måste vi säga oss: "Varför skulle jag säga så eller lova det." Nu kunna vi ej ta tillbaka våra ord. Vi äro bundna.

Konungen var tvungen att ge befallningen, att Daniel skulle föras till lejongropen. Han hoppades, att Gud skulle hjälpa sin trogne tjänare. Men var säker därom, att konungen hade en mycket orolig natt. Han kunde omöjligen sova. Ständigt gingo hans tankar till Daniel. Hade de blodtörstiga lejonerna rivit honom, och var han nu död? Ängerns bleka spöke stod ständigt vid hans bädd. Timmarna blevo så långa. Skulle det ej dagas? Äntligen blev det dag, och han kunde få veta, hur det hade gått med Daniel.

Av texten ser du, hur glad konungen blev, när Daniel svarade honom från groppen. Herrens ängel hade tillslutit lejonens mun. Inte en rispa fanns på hans kropp. Det finns ej större trygghet, än att lita på Gud och att lyda honom. Även om Daniel skulle fått lida döden där nere, hade han gjort rätt i att framför allt lyda Gud mera än människor. Tusende martyrer ha med glädje gått i döden. Men de gjorde det med lovsång på läpparna. Skulle vi kunna göra det?

V. Wikholm.

Ropet genom fönstret.

(Forts. fr. nr 43)

"Vad säger du Vilhelm? Skämta icke med oss. Augusta gifter sig icke, även om hon blir frisk!"

"Men, mor Steil, tänk på er makes böner och på era egna. En dag väntar ni väl dock, att Gud skall höra er?"

Mor Steil lyssnade. "Albert?" frågade hon, ställde mjölkämbaret ifrån sig och såg stort på läraren. Denne nickade blott och förde henne till en bänk, som stod under en av gårdens

lindar. Där läste han upp det brev, som han fått från sin syster. När mor Steil hörde, hur hennes son med sin lille Hans stod och sjöng på gården, snyftade hon högt: "Han måste komma hit, han måste komma hit genast. Kan man tänka sig, att min egen pojke är i nöd! Och har en sådan liten pojke, ack, så vi skall pyssla om honom!"

Nu rådgjorde de om, hur de skulle ordna allt till det bästa. Modern ville,

att allt skulle gå riktigt fort. "Vi telegrafera till honom under din systers adress: Kom hem! Mamma. Det är nog. Och du skriver till din syster och säger att hennes förmodanden voro riktiga och berättar det viktigaste. — — —"

Irmel hade lille Hans på knäet och lekte med honom. "Mamma, vi måste behålla honom, vad skulle vi ta oss till utan lille Hans?" sade hon. Den lille mannen hade blivit helt livlig, han riktigt gnäggade av förtjusning. "Att nu den stackars fadern skall behöva ligga på sjukhuset!" sade modern. "Ännu får jag inte taga någon med mig, så även i dag måste jag gå ensam och lille Hans får följa med på onsdag, då kommer fadern att bliva glad."

Under det hon ännu talade, knackade det på dörren och en brevbärare ropade: "Ett telegram till herr Steil, bor han här?" "Ja, giv mig det, jag skall just gå till sjukhuset för att besöka honom", svarade fru Rohner. Så tog hon med sig moderns budskap till sonen. Ack, hur gladde hon sig inte med mannen, att hans mor förlåtit honom. "Jag tänker alltid på min konfirmation", sade han, "då lovade jag min Frälsare trohet och nu har jag kommit så långt bort från honom. Men om min mor kan förlåta mig, då skall jag åter tro på Guds förlåtelse."

Han grät, och fru Rohner märkte, att han var allt för svag för att kunna resa hem ännu. Några dagar måste han vänta. Under tiden måste hon skaffa respengar åt honom och gossen. Det fanns bara en utväg, det kottade visserligen på, men hon ville göra offret för Herrens skull. Hon sålde några av sina ej allt för outhärliga möbler och gick till sjukhuset med pengarna.

Innan hon gick, kom åter ett brev från Alberts mor med respengar i. Nu kunde hon återköpa sina möbler och skyndade full av glädje till sjukhuset.

Av sjuksystemen fick hon till sin stora

förvåning höra att han redan rest. "Doktorn ville egentligen ej tillåta det", sade sjuksystemen, "men han sade, att han måste i väg." — — — Rest och lämnat Hans.

Det var redan mörkt, när en man trött och ofta stödjande sig på sin käpp gick från den lilla järnvägsstationen till byn. När han kom fram till den Steilska gården, stannade han och såg genom fönstret in i vardagsrummet. Där satt modern med händerna i knäet och på en stol framför spisen och stödd av kuddar, en sjukling. Albert Steil såg noga efter, det måste vara hans syster Augusta. Moderns ansikte såg förgrämt ut. Fadern var icke där. Han var väl död. Ack, och han kunde icke mer bedja honom om förlåtelse.

Äntligen fattade Albert mod, han trädde tillbaka från fönstret och gick in genom grinden. Då började hunden skälla. "Karo!" ropade han sakta, han ville se om han ännu efter sex år var sig lik. Jo, Karo igenkände honom och gnällde förnöjt. Men då trädde modern ut genom dörren för att se, vad det var. I samma ögonblick låg Albert Steil på knä framför den gamla frun och ropade: "Mor! Mor!" Vilket återseende! Medan Albert sedan satt hos Augusta, tillredde modern kvällsvarden. Den gamle Peter kom springande: "Albert är åter här, Albert är åter här!"

Men så han såg ut, så mager, så eländig, så uthungrad. Så fick han sätta på sig sin fars söndagskläder och så måste han äta. Nästa dag under rättades hans vän om Albert Steils återkomst och han och hans fru kommo för att få hälsa på honom. Man skrev genast till fru Rohner och Irmel, att de måste komma och taga lille Hans med sig, ty hans mormor ville se sitt barnbarn och tacka den vänliga frun, för att hon varit så god mot hennes Albert.

(Forts.)

Lilla Inga och ekorren.

Trippande på lätta fötter
genom skogen Inga gick.
Efter ollon, frön och nötter
ut på jakt i muntert skick
ekorrfar med yvig svans
skuttade i höstsols glans.

"Se, god dag", sa' lilla Inga,
när hon mötte ekorrfar,
"du kan hoppa, du, och springa!
Som en pil så flink och snar
ilar du i skogen fram,
skuttar ifrån stam till stam.

Har du ingenting att göra?
Säg, var har du barn och fru?
Tänk, om du mig ville föra
till ditt bo och näste nu,
visa mig var vägen går
över tuvor, genom snår."

"Smack!" sa' ekorr'n. Det betydde
säkert "var så god och kom",
och lill-Inga gärne lydde,
vände ej och såg sig om,
hon tog skutt som ekorrfar,
in i skogens djup det bar.

Ner uti en murken fura
ekorr'n slutligen försvann.
— Han behövde inte mura
för att få sig bostad, han,
eller timra dagen lång,
allt stod färdigt på en gång. —

Ståtligt skafferi han hade,
och ett rart och varmt "krypin",
där han varje kväll sig lade
trött till ro med makan sin
och med ungar fyra, fem;
här han hade bo och hem.

Lilla Inga måste sträcka
sig på tå och titta ner.
Där fanns nötter till att knäcka,
ollon, tusen visst och fler.
Kurre varit flitig nog,
när han skuttade i skog.

Ut att plocka lingon röda
Inga sedan sprang med fart,
aktade ej någon möda,
korgarna hon fyllde snart
och bar hem till mor. — Jo jo!
Hon blev flitig hon, må tro!

ELLA.

Fara.

Sara.

Hönsamma hade nyligen fått nio
de allra näpnaste, duniga små kyck-
lingar. Hon var så stolt över dem, som
någonsin en mamma kan vara över
sina små. Stackars den, som kom hen-

nes ungar för nära, den fick göra be-
kantskap både med mammans näbb
och klor.

Med Lars och Greta, ägarens barn,
var hon mycket god vän och de möt-

tes alltid av ett välvilligt kacklande när de kommo med gryn eller brödsmlur åt de små.

O, så lustiga de små kycklingarna sågo ut, när de sprungo om varandra för att plocka upp smulorna. Kom någon av dem litet för långt bort från mor, så gav den till ett ängsligt pipande, och blev ej nöjd förrän de åter kom i säkerhet bredvid henne.

En dag hade de fått ett riktigt kalas, ty frun, som rådde om dem, hade gjort sina kakkburkar rena, och givit alla de goda smulorna däri till hönsen. Bäst som de ivrigt kacklande höllo på att kalasa, hördes ett misstänkt ljud uppe i luften. Det var en hungrig hök, som tänkte få sig ett gott mål. Snabba som tanken ilade de små kycklingarna och gömde sig under den skyddande

modersvingen. Hönan bredde ut sig så att hon såg riktigt imponerande ut och skrockade därjämte så hotfullt, att höken fann för gott att försvinna och söka sig byte på annat håll. Faran var över.

Även på oss, små och stora, lura mångahanda faror. Djävulen går omkring som ett rytande lejon för att uppsluka oss. Må vi vara lika förståndiga som de små kycklingarna och fly undan faran. Fly till honom, som kan rädda dig undan fågelfångarens snara. Liksom hönan skyddar ungarna under sina vingar, så skall han betäcka dig med sina fjädrar och under hans vingar skall du finna tillflykt. Den som håller sig till Herren är trygg i alla faror.

S. W.

När negerflickorna planterade jordnötter.

(Forts. fr. nr 43)

Vilken kläm är det ej i arbetet. Med vilken vana svänger ej den lilla armen hackan. Det är mycket roligare att få arbeta så här på eget fält utan tillsyn, än att arbeta på missionsstationens fält under tillsyn av en lärare. Här får man göra, som man vill. Här får man prata och skratta, arbeta om man vill och sitta om man vill. Finner man ett termitbo under jorden, är man fri att i lugn och ro slå sig ned och äta upp de goda myrorna. Skulle hackan blotta en gräshoppslarvs- underjordiska gång, kan man utan hinder söka reda på den feta larven och få en godbit till kvällen. Om höfterna värka och armen blir trött, kan man vila utan att någon säger något därom. Vad det ändå är skönt att vara fri.

Allt emellanåt ta flickorna sig en fristund. Då berätta de historier och ha ofantligt roligt. Deras klingande skrattsalvor genljuda i dalen. De

muntraste av dem rulla sig på marken under skrattanfallen.

Stycke efter stycke erövrar från gräsets våld. Det kullhuggna gräset lägges ihop i högar. Över dem lägges litet jord och så tändes alltsamman på och får brinna med sakta eld. När sedan regnen komma, planterar man i askhögarna och får i allmänhet god skörd.

Solen börjar dala, och flickorna börja att bli trötta på gräshackningen. De upphöra med arbetet, plocka ihop sina saker, samla litet ved till kvällen och äro så färdiga att gå hem. Men först måste de till källan och hämta vatten i sina buteljer, och när det är gjort taga de sig ett uppfriskande bad i den härliga floden för att skölja av sig damm och svett efter arbetet. O, vad de ha det roligt och skönt i det klara vattnet. De skrika och skratta, plaska och slå så att vattnet yr omkring dem. Genom lövverket silar den

nedgående solen sina gyllene strålar, som bryta sig i vattenstänket och bilda små solspektra på de chokladbruna kropparna, vilka lika tumlare vältra sig om varandra i vattnet. Drypande våta lämna de det svala vattnet. Någon badhandduk begagna de ej. Med ett raskt grepp om näsan och några kramningar i det ulliga håret är torkningen undanstökad. Så kläda de sig och springa hem för att laga sig litet mat till kvällen.

Vi äro i november månad. Regntiden är inne. Förfärande åskväder bryta fram över Kongoland. Regnet strömmar ur de tjocka molnen och fyller bäckar och floder så att de svämma över sina bräddar. Nu är jorden tjänlig till plantering och nu gäller det att sätta och så. Flickornas

fält ligga färdiga. De små kullarna, ur vilka en fuktig värme uppstiger, ligga och liksom vänta på att få ta emot jordnötterna som flickorna ska lägga ned i deras mjuka sköte. Även "Herrens åkertegar" ligga färdiga. En dag komma flickorna till missionären, niga så vackert och fråga: "Fader, kunna vi få köpa var sina två burkar jordnötter att plantera på Guds fält. Vi ha ej några pengar nu, men vi ska betala om lördag, då vi få ut vår vec-koavlöning." Jo, då, visst fingo de det. Han mäter upp det begärda måttet, och så traska töserna i väg för att plantera "Guds jordnötter". En och en lägga de ned i den varma, mjuka myllan och tänka med glädje på den dag, då de skola få samla in Guds skörd.

(Forts.)

Sifferbo söndagsskola.

Söndagsskolan i Sifferbo.

Som någon utflykt av söndagsskolan ej förekommit, vilja vi om redaktionen det medgiver göra en sådan i vår kära tidning Barnvännen.

Sifferbo är en av Djurås missionsförenings många kretsar inom Gagnefs socken, Dalarne. Det har där under många år bedrivits söndagsskolverksamhet, Gud till ära. Vi hop-

pas även många barn till välsignelse. Vilja även i Herrens namn fortsätta, vetande, att "det som göres av kärlek till Herren äger sitt värde, skall evigt bestå". Kröne Herren sitt verk med framgång!

Varen så alla hälsade, med vilka vi sammanträffa på vår färd.

A. Hedberg.

Bibelläsning.

för veckan 2—8 nov. enligt Svenska Bibel-läsningförbundets textlista.

2 M. Esra 3: 8—13. Templets grund lägges.

3 T. Esra 5: 1—17. Byggnadsarbetet fortsättes.

4 O. Esra 6: 15—22. Invigning och påskhögtid.

5 T. 2 Krön. 5: 1—14. Salomos tempel inviges.

6 F. Hes. 43: 1—12. Herrens härlighet i templet.

7 L. Upp. 21: 15—27. Gud är templet.

8 S. Esra 1: 1—8. Uppbrottet från Babel.

Söndagskoltexter.

Söndagen den 8 nov.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Josua leder folket in i Kanan. Jos. 3: 2—17.

Minnesvers: Såsom jag har varit med Mose, så vill jag ock vara med dig. Jos. 3: 7 e.

MELLANAVDELNINGEN:

Uppbrottet från Babel. Esra 1: 1—8.

Minnesvers: Ja, Herren hade gjort stora ting med oss; däröver voro vi glada. Ps. 126: 3.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Guds förbund med David. 2 Sam. 7: 1—6.

Minnesvers: Han skall bliva stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron. Luk. 1: 32.

Prisuppgifter.

DIAMANTGÅTA, n:r 9.

Bokstäverna omflyttas så, att de vågräta raderna beteckna:

A	En konsonant.
A A A	Ett adjektiv.
A A A D D	Ett substantiv.
E I I J K L L	Ett kvinnonamn.
L M M M M	En fisk.
O T T	Ett djurbo.
T	En vokal.

CHARAD, n:r 10.

Var gång man vistas i en annans hus
Man kallas och man är ju ock mitt första.
Mitt andra vara är, näst dagens ljus,
Bland alla jordens fördelar den största.
Mitt tredje är var mänska någon gång,
Sig själv och mången annan till förfång.
Mitt hela är en vanlig dygd i Norden,
Fast kanske något gammalmodig vorden.

IFYLLNINGSGÅTA, n:r 11.

Fyll i de felande rutorna, så att orden i de vågräta rutorna bilda:

	Y		R	
	A		Ö	
	K		E	
	O		R	
	Ä		A	
	L		O	
	Y		E	
	R		T	
	A		M	

1. Ett yrke.
2. Föremål som användes vid belysning och uppvärmning.
3. Udde i Nordsjön.
4. Sjukdom.
5. Substantiv.
6. Grekisk filosof.
7. Land i Asien.
8. Flod i Venetien.
9. Stat och stad i Amerika.

De båda lodräta mittenränderna bilda namn på en bok

i bibeln och på ett land i Sydamerika.